

Johannes de Jong: Ik was hopeloos op zoek

zaterdag 06 april 2002

Zijn moeder overlijdt wanneer Johannes de Jong (schuilnaam) een half jaar is. Met zijn stiefmoeder ontstaat een gespannen verhouding. Hij wordt eenzaam en zoekt manieren om geaccepteerd te worden en de innerlijke pijn te verzachten. Drugs, alcohol, losbandigheid en haat maken zijn leven kapot. Op een dag hoort hij een aangrijpend verhaal. Zo begint zijn innerlijke genezing en herstel van relaties. "Dagenlang kon ik zomaar spontaan van blijdschap en emotie in huilen uitbarsten."

In 1968 werd ik geboren in het ziekenhuis van Amstelveen, het tweede kind van mijn ouders. Voor de bevalling waren zij overgekomen vanuit Tanzania in Afrika, waar mijn vader al enige jaren werkte voor een internationale Nederlandse onderneming. Na mijn geboorte liep mijn moeder een postnatale depressie op en deze had voor haar tot gevolg dat zij een einde aan haar leven maakte toen ik 6 maanden oud was. Zo liet ze mijn vader achter met de zorg voor de twee kinderen.

Na deze gebeurtenis zijn we weer terug gegaan naar Tanzania. Daar heb ik toen de eerste zeven jaar van mijn jeugd gewoond. Zo'n twee jaar na de zelfmoord van mijn moeder hertrouwde mijn vader en werd de zorg voor mijn zus en mijzelf toevertrouwd aan mijn stiefmoeder.

Aanvankelijk leek het een goed huwelijk te zijn maar in de loop van de jaren namen de spanningen binnen het huwelijk van mijn ouders toe. Het was een gedwongen huwelijk geweest en dit had zo zijn negatieve effecten op hun relatie en op de kinderen.

Ik voelde mij minder geliefd

Drie jaar na mijn geboorte werd mijn halfbroer geboren en vanaf dat moment hadden we een gezin met 5 personen. Al snel ervoer ik als kleine jongen dat er een speciale band bestond tussen mijn stiefmoeder en haar eigen zoon. Ik herinner mij dat sterk en heb mij dat toen als klein kind erg aangetrokken. Hierdoor voelde ik mij namelijk minder geliefd en ook buitengesloten door mijn stiefmoeder. Het gevolg hiervan was dat ik mij al van jongs af aan begon af te zonderen ten opzichte van haar en mij hierdoor vaak erg eenzaam voelde. Ik leefde zo in mijn eigen wereldje en kon als klein kind met niemand over deze dingen praten. Vooral ook omdat ik zelf als kind niet beter wist.

Het overlijden van mijn eigen moeder werd voor ons verborgen gehouden totdat ik in de pubertijd kwam. Er lag een taboe op alles wat er was gebeurd en daarom werd er niet over gepraat. Door mijn gevoel van afwijzing begon ik mij van jongs af aan langzaam maar zeker af te zetten tegen het gezag van mijn moeder. Ook werd ik bang voor haar en voor andere mensen.

Terug in Nederland

Na zeven jaar verlieten wij als gezin Tanzania en vestigden wij ons in verband met het werk van mijn vader in het oosten van Nederland. Vanaf die tijd volgde ik het basisonderwijs. Mijn relatie met mijn stiefmoeder was in die tijd koel en gespannen en dit verergerde alleen maar naarmate de tijd verstreek. Van die tijd herinner ik mij vooral dat ik nogal gesloten was ten opzichte van andere kinderen en ouderen en het vaak moeilijk vond om contact met mensen te maken. Ik voelde mij steeds onzekerder en eenzaam worden en ik had moeite om mezelf goed te ontplooiën. Er was thuis ook geen echte liefde en aandacht voor mij vanwege de spanningen binnen het gezin. Het huiselijke leven leek meer op een toneelspel dan op iets dat echt en reëel was.

Om toch te proberen een goed kind te zijn deed ik altijd erg mijn best. Ondanks dat streven had ik het gevoel dat mijn intenties en pogingen nooit goed genoeg waren. Dit had tot gevolg dat ik altijd de beste wilde zijn en dat ik me altijd voor

honderd procent wilde inzetten. Ik wilde geaccepteerd worden door de buitenwereld maar dat lukte niet.

Iran

Toen wij zo'n twee jaar in Nederland hadden gewoond verhuisden wij als gezin naar het Midden Oosten en daar woonden wij vanwege mijn vaders werk ongeveer anderhalf jaar in Iran. Voor mij als kind was het best wel een mooie tijd ondanks de spanningen die er altijd thuis waren. In Iran zat ik samen met mijn broertje op een Nederlandse basisschool samen met kinderen van andere Nederlanders die ook om zakelijke redenen naar Iran waren gekomen. Mijn zus bleef echter vanwege haar leeftijd in Nederland en zat op een internaat.

Na die anderhalf jaar in Iran keerden wij dus terug naar Nederland. Nadat ik eerst de laatste jaren van de basisschool had afgerond brak voor mij de middelbare schooltijd aan. Ik volgde de MAVO en daarna de HAVO en behaalde de betreffende diploma's. Ik probeerde me temidden mijn leeftijdgenoten staande te houden en deed in alles met hen mee om maar geaccepteerd te worden.

Ruzie en zelfhaat

Mijn relatie met thuis begon echter steeds dramatischer vormen aan te nemen naarmate de tijd verstreek. Dit uitte zich in een steeds heviger verzet en heftige discussies met mijn ouders maar vooral met mijn moeder. Ik herinner mij dat ik regelmatig slaande ruzies met haar had en dat ik haar hartgrondig haatte tijdens mijn pubertijd. Ik had ook een grote woede in mij ten opzichte van haar en vervloekte haar vaak.

Ik vervloekte ook het leven en ik haatte mijzelf. Ik had geregeld geen zin meer in het leven en heb meerdere keren overwogen om mezelf van het leven te beroven. Ik heb meer dan eens geprobeerd de daad bij het woord te voegen maar zonder resultaat.

Vriendinnetje

De climax van mijn geestelijke nood kwam tot uitdrukking toen ik op mijn achttiende met mijn eerste vaste vriendinnetje thuis kwam. Ik had haar ontmoet in een discotheek. Met haar was ik van plan om mijn verdere leven te delen. Ik had alleen maar ellende gevoeld en zij was in mijn ogen een stukje hemel op aarde. Zij kwam echter in tegenstelling tot mij uit een vrij stabiel gezin en had voor wat betreft haar leven de zaakjes goed op orde. Zij was een paar jaar ouder dan ik en zij was duidelijk toe aan een vaste stabiele relatie. Maar in mij vond zij dus iemand met nogal wat geestelijke problemen. Iemand met een onzekere kijk op het leven en iemand die zich met zijn eigen identiteit geen raad wist. Ik had haar totaal niets te bieden.

Uit huis

Omdat mijn ouders en met name mijn moeder zich tegen deze relatie verzetten werd mijn verzet met name tegen haar des te heviger. Dit resulteerde er uiteindelijk in dat ik niet meer thuis kon blijven wonen. De spanning was om te snijden en de sfeer was volkomen verpest. Met mijn HAVO-diploma op zak ben ik toen op ongeveer negentienjarige leeftijd een HBO-opleiding gaan volgen elders in het land.

Gedurende de tijd dat ik toen op kamers woonde lagen mijn interesses gedeeltelijk bij mijn studie maar vooral bij mijn vriendin met wie ik een LAT relatie onderhield. Het contact met thuis heb ik toen moedwillig afgebroken en ik heb zo ongeveer anderhalf jaar niets meer van mij laten horen.

Mijn relatie bracht me echter geen geluk en ik was mijn vriendin ook niet trouw. Ik leefde losbandig, loog tegen mensen en deed maar net waar ik zin in had. Ik was volledig van thuis ontworteld en ik kwam in een diepe geestelijke crisis terecht. Ik zocht mijn toevlucht in de alcohol, in de porno en in de drugs maar hiermee werden mijn problemen niet opgelost. Omdat ik nog altijd van mezelf moest presteren vanwege mijn minderwaardigheidscomplex was ik ook zwaar overspannen en vermoeid.

Alles bij elkaar resulteerde dit natuurlijk in ruzies met mijn vriendin en onze relatie sleepte zich zo voort totdat deze uiteindelijk na drie jaar strandde. Het was een zeer emotionele tijd geweest waarin ik alleen maar aan mijn eigen problemen dacht en zo het leven van mijn vriendin tot een kwelling maakte. Ik probeerde te overleven in plaats van te leven. Mijn HBO opleiding werd een ramp en die hing ik na anderhalf jaar aan de wilgen.

Kibboets

Daarna besloot ik om in 1989 naar Israël te gaan. Ik begreep van een collega student dat ik daar op een kibboets kon werken als vrijwilliger en dat ik daarvoor gratis kost en inwoning zou krijgen. Het was voor mij de perfecte mogelijkheid om al mijn problemen achter me te laten en daarom de ultieme vlucht. Ik besloot dan ook om nooit meer terug naar Europa te gaan. Die tijd in Israël was voor mij ook een losbandige tijd waarin ik op zoek was naar de zin en het nut van mijn leven. Maar ik vond het daar ook niet en ook niet in mijn levensstijl en in al mijn hopeloos gezocht. Ik was kapot.

Het ministerie van defensie had echter anders besloten en ik moest terugkomen naar Nederland om mijn dienstplicht te vervullen bij de Inlichtingendienst. Ik besloot om gedurende mijn dienstdtijd bij mijn broer te gaan wonen die inmiddels ook het ouderlijke huis had verlaten. Met hem had ik in de loop van mijn puberteit een goede band opgebouwd en ik trok dus bij hem in huis.

Aangrijpend verhaal

In die tijd leerde ik een meisje kennen die mij op een dag meenam naar de kerk waarin zij was opgegroeid. Van haar moeder kreeg ik een cassettebandje met daarop een prediking van een Zuid Afrikaanse evangelist. Zijn verhaal ging over een God die de hemel en de aarde en alles daarop had geschapen. Ook ging het verhaal over een God die zei dat de mens in ongehoorzaamheid leeft en niet wil luisteren naar Zijn regels. Toen ik dat hoorde greep het verhaal mij erg aan omdat ik mijzelf erin herkende.

Verandering

Daarop nam ik mezelf voor om mij te gaan verdiepen in deze Bijbelse boodschap. Dit had tot gevolg dat ik in november 1989 mijn fouten en mijn verleden in een persoonlijk gebed aan God vertelde en dat ik voor wat betreft mijn toekomstige leven mijn geloof zou stellen op Jezus Christus. Ik besepte op dat moment volkomen dat ik een zootje van mijn leven had gemaakt en dat ik schuldig was aan het overtreden van Gods rechtvaardige regels. Door het geloof in Jezus Christus werd mijn schuld echter volledig weggenomen en was ik weer een volkomen vrij mens. Dit gaf mij een intens diepe vrede en een onuitsprekelijke vreugde. Dagenlang kon ik zomaar spontaan van blijdschap en emotie in huilen uitbarsten. Ik begreep dat God echt van mij hield en dat Hij me ongeacht mijn verleden wilde vergeven en me wilde aannemen. Op dat moment ervoer ik een liefde die ik thuis nooit had ontvangen.

Langzaam aan drong het daarna tot mij door in wat voor een wereld ik al die jaren had geleefd en hoe mijn miserabele verleden uiteindelijk bijna mijn ondergang was geworden. Ik maakte mijn dienstplicht af en besloot om naar Duitsland te gaan en daar in de leer te gaan bij de evangelist door wiens boodschap ik tot geloof in God was gekomen. Ik bleef daar geruime tijd en leerde veel over mijn nieuw gevonden geloof en ook over de manier waarop je als christen behoort te leven.

Na verloop van tijd besloot ik om weer terug te gaan naar Israël. Dat was immers het land waar de wortels van mijn geloof lagen en ik verlangde ernaar om meer over het land Israël te leren. Ik heb daar toen ongeveer een jaar gewoond en maakte er de Golf Oorlog mee. Een benauwde tijd voor het volk Israël maar ik voelde me daar op dat moment als een vis in het water. Ik werd uiteindelijk nogal ziek en was hierdoor verplicht om terug naar Europa te gaan voor de medische verzorging. Ik bleef gedurende mijn genezingsperiode bij de evangelist in Duitsland en leerde er nog meer over het geloof. Ook hielp ik hem in zijn werk zoals bij het assisteren op conferenties en lezingen.

Bij een liefdevol echtpaar

Na verloop van tijd verhuisde ik naar het noorden van Nederland en daar kwam ik uiteindelijk terecht bij een ouder christelijk echtpaar bij wie ik ongeveer anderhalf jaar in huis heb gewoond. Ik was doodmoe en totaal opgebrand. Er waren op dat moment vanuit het verleden nog steeds een heleboel diepe wonden en vragen waardoor ik geestelijk nog niet stabiel genoeg was om zelfstandig door het leven te gaan. En ook was mijn visie op de buitenwereld nogal vijandig waardoor een normale manier van leven nog niet mogelijk was.

Door de liefdevolle houding en aanvaarding van deze mensen en hun geduldige begeleiding leerde ik weer om op een gezonde manier in het leven te staan en met andere mensen om te gaan. Ik heb talloze uren met ze gepraat over mijn verleden en over alles wat me bezighield en ze hoorden mij altijd met liefde en geduld aan.

Uiteindelijk verliet ik hen als een ander mens en woonde ik een tijdje op mezelf bij hun in de buurt. Het was in het begin echter niet makkelijk om op mezelf te wonen. Ik had vaak nog momenten dat ik niet meer verder wilde leven en het allemaal niet meer zag zitten. Maar in de loop van de tijd ging het toch steeds beter.

Via het arbeidsbureau kwam ik in 1994 naar het westen van het land en ben ik daar een vak gaan leren in de gezondheidssector. In een christelijke gemeente heb ik mijn vrouw ontmoet en in januari 1996 zijn wij getrouwd. Inmiddels hebben wij een gezin met 2 jongens (een tweeling) en een dochter.

Relaties hersteld

Mijn vrouw en ik zijn God dankbaar voor het leven dat Hij ons heeft gegeven en wij zien duidelijk dat Hij het goede voor heeft met de mens. Voorwaarde is wel dat wij moeten leren Hem te gehoorzamen en volgens Zijn regels te leven. Hij heeft mijn wonden uit het verleden genezen en de relaties met mijn ouders en andere mensen uit mijn jeugd hersteld.

De verhouding met mijn stiefmoeder heeft zich in de loop van de jaren verbeterd en er is wederzijds respect gekomen. We hebben geregeld over het verleden gesproken en de dingen die tussen ons in stonden uitgepraat. De angst voor haar is helemaal verdwenen en er is vrijmoedigheid en zelfvertrouwen voor in de plaats gekomen.

Mijn angst voor mensen is in de loop van de tijd ook verdwenen en ik vertel aan een ieder die het maar horen wil over de geweldige dingen die er gebeurd zijn in mijn leven. Ik zie met verwachting uit naar wat de toekomst gaat brengen en hoop dat mijn verhaal ook nog eens tot hulp zal kunnen zijn voor iemand die er het één en ander in herkent.

Voelt u een behoefte om naar aanleiding van dit verhaal contact met mij op te nemen of om gewoon te reageren dan kunt u dat doen door een e-mail naar mij te sturen. Ik zal dan op een zo kort mogelijke termijn op uw vragen reageren.

Een vriendelijke groet,

Johannes de Jong (schuilnaam), 2002

Je kunt contact opnemen met de hoofdpersoon via e-mail

Website van de hoofdpersoon: evangelie.blogspot.com